

Danielin kirja – numero neljäkymmentäviisi

Symbolinen muodonmuutos: Danielin kirjan jokapäiväisen salaisuuden avaaminen

Jeff Pippenger

2024-01-09

Danielin kirjan ”jokapäiväinen” tunnistettiin William Millerin toimesta pakanallisen Rooman eli pakanuuden vertauskuvaksi, mutta viimeisinä päivinä se on William Millerin perustavien totuuksien hylkäämisen vertauskuva. Se edustaa vuonna 1863 alkaneen kapinan loppua, joka alkoi hylkäämällä Millerin käsityksen Mooseksen ”seitsemästä ajasta” 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäkuusi. Kun adventismi hylkäsi ”jokapäiväisen” oikean tunnistamisen pakanuudeksi, se muutti Saatanan vertauskuvan Kristuksen vertauskuvaksi. Jesaja osoittaa, että tämä työ oli asioiden kääntämistä ylösalaisin. ”Jokapäiväisen” hylkääminen vakiinnutettiin 1930-luvulla (adventismin kolmannessa sukupolvessa), mutta siitä oli ollut kiistaa jo vuodesta 1901 lähtien (adventismin toisessa sukupolvessa). Kuten muinaisessa Israelissa, totuuden asteittainen hylkääminen johti sellaisen erehdyksen hyväksymiseen, joka sisälsi anteeksiantamattoman synnin ainekset.

Anteeksiantamaton synty saivarteleville juutalaisille tuli ilmi siinä, että he tunnistivat ne teot, jotka Kristus oli tehnyt, saatanan teoiksi. Muinainen Israel on nykyisen Israelin ensisijainen vertauskuva, ja nykyinen Israel teki juuri saman asian, mutta päinvastoin. He ottivat saatanan teot (pakanuuden) ja katsoivat ne Kristuksen teoiksi. Muinaisen Israelin kapinaan sisältyy myös heidän valintansa ottaa Saatana kuninkaakseen.

Kun siis Pilatus kuuli sen sanan, hän toi Jeesuksen ulos ja istuutui tuomarinistuimelle paikassa, jota kutsutaan Kiveykseksi, mutta hepreaksi Gabbathaksi. Ja oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin kuudes hetki; ja hän sanoi juutalaisille: Katso, teidän kuninkaanne! Mutta he huusivat: Pois, pois hänen kanssaan, ristiinnaulitse hänet. Pilatus sanoi heille: Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne? Ylipapit vastasivat: Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari. Silloin hän siis luovutti hänet heille ristiinnaulittavaksi. Ja he ottivat Jeesuksen ja veivät hänet pois. Joh. 19:13–16.

Pilatuksen tehtävänä oli edustaa pakanallista Roomaa, ja sisar White osoittaa, että se lohikäärme, joka Ilmestyskirjan kahdennessatoista luvussa syöstiin ulos taivaasta, on Saatana, mutta toissijaisessa merkityksessä lohikäärme on myös pakanallinen Rooma. Lohikäärmettä symboloi siis ”jokapäiväinen”. Muinaisen Israelin kapinan päättyminen, jolloin he julkisesti julistivat: ”Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari”, edusti heidän julkista ilmoitustaan siitä, että he olivat kuninkaansa alamaisia, ja heidän kuninkaansa oli Saatana. Tämä kapina Jumalaa vastaan Kuninkaana alkoi profeetta Samuelin päivinä, kun he hylkäsivät Jumalan kuninkaanaan ja vaativat, että heille annettaisiin inhimillinen kuningas, jotta he voisivat olla muiden kansojen kaltaisia.

Silloin kaikki Israelin vanhimmat kokoontuivat yhteen ja tulivat Samuelin luo Raamaan, ja sanoivat hänelle: Katso, sinä olet tullut vanhaksi, eivätkä sinun poikasi vaella sinun teitäsi;

asetta siis meille kuningas tuomitsemaan meitä, niin kuin kaikilla kansoilla on. Mutta Samuel pahastui siitä, kun he sanoivat: Anna meille kuningas tuomitsemaan meitä. Ja Samuel rukoili Herraa. Niin Herra sanoi Samuelille: Kuule kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä eivät he ole hyljänneet sinua, vaan minut he ovat hyljänneet, niin etten minä hallitsisi heitä. Kaikkien niiden tekojen mukaan, joita he ovat tehneet siitä päivästä alkaen, jona minä vein heidät Egyptistä, aina tähän päivään asti, niin että he ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia, samoin he tekevät myös sinulle. 1 Samuelin kirja 8:4–8.

मु प्र्राचीन इस्राएलले कहलियै पनियो बुझेन् क उनीहरूले परमेश्वरलाई अस्वीकार गरेका थिए, वा कसिसारकि राजाको लागि उनीहरूको चाहना यत टाढासम्म बढ्नेछ क उनीहरूले मसीहलाई क्रूसमा टाँगे, र शैतानलाई आफ्ना राजा रोजे। तनीहरूको वदिरोह तनीहरूकै आँखाबाट तनीहरूका आफ्नै आत्म-धार्मिक धारणाहरूले लुकाइदिएको थियो क परमेश्वरलाई अस्वीकार गरे तापनि, उनीहरू अझै पनि चुनिएका मानसिहरू नै थिए, कनिक आखरि, उनीहरूले यसरी तर्क गरे, शमूलपछि पनि परमेश्वरले एउटा पवतिर भवष्यवाणीमूलक सेवकाइ कायम राख्नुभएको थियो।

He tulkitsivat väärin profeettojen profeetallisen palvelutehtävän uskoen, että Jumalan profeettojen läsnäolo todisti heidän olevan Jumalan valittu kansa. He eivät nähneet olevansa kaukana Jumalasta ja että profeetat pyrkivät johtamaan heidät takaisin Jumalan luo, sillä he tulkitsivat profeettojen toiminnan todisteeksi Jumalan johdatuksesta. Näin oli siitä huolimatta, että he jatkuvasti torjuivat kaikki heille lähetettyjen profeettojen sanomat. Sama eksytys kohtasi adventismia vuonna 1863.

Adventismi hylkäsi sen liikkeen, joka oli koottu yhteen William Millerin palvelutyön kautta, ja päätti tulla laillisesti rekisteröidyksi kirkoksi samana vuonna, jona se hylkäsi Mooseksen sanoman ”seitsemästä ajasta”, sellaisena kuin Elia (William Miller) sen esitti. Samana vuonna he laativat väärennetyn profeetallisen kartan, jota ei enää voitu lukea ja joka ei enää voinut ”puhua” Habakukin 2:3:n mukaisesti, sillä se vaati selityslehtisen tullakseen ymmärretyksi. Habakukin karttoja voitiin lukea sellaisinaan kuin ne olivat, ja siksi ne saattoivat ”puhua”.

Adventismi kieltäytyi suorittamasta minkäänlaista itsetutkistelua sen valinnan suhteen, jonka he tekivät vuonna 1863, sillä heillähän oli keskuudessaan naisprofeetta, mikä todisti heidän olevan Ilmestyskirjassa tunnistettu jäännöskansa, jolla oli profetian henki. He ilmensivät samaa henkeä ja asennetta kuin muinainen Israel, ja kapina, joka alkoi siitä, että he hylkäsivät ensimmäisen jalokiven, jonka Miller löysi, johti lopulta siihen, että he hylkäsivät myös Millerin tunnistuksen ”jokapäiväisen” jalokivistä.

Nykyaikainen Israel hylkäsi Millerin käsityksen ”jokapäiväisestä”, pakanallisen Rooman vertauskuvasta, joka puolestaan on Saatanan vertauskuva, ja väitti, että ”jokapäiväinen” on Kristuksen vertauskuva. Toisin sanoen nykyaikainen Israel päätti hyväksyä saatanallisen vertauskuvan Kristuksen vertauskuvaksi. Samoin kuin muinainen Israel julisti, ettei heillä ollut muuta kuningasta kuin keisari, pakanallisen Rooman edustaja, joka on Saatanan vertauskuva.

Profeetallisen sovelluksen kannalta tuo valinta edellytti, että nykyajan Israelin täytyisi määritellä uudelleen Danielin seitsemäs, kahdeksas ja yhdeksäs luku, juuri ne luvut, joita Ulai-joki edustaa ja jotka olivat tiedon lisääntymisenä milleriläisessä historiassa. Heidät pakotettaisiin muuttamaan noita lukuja, sillä kahdeksas luku viittaa suoraan ”jokapäiväiseen” kolme kertaa.

Sen historian pakottamina, jossa Ulaijoen näky avattiin sinetistä, milleriläiset eivät voineet nähdä mitään muita maallisia valtakuntia ennen kuin Kristus palaisi ja perustaisi iankaikkisen valtakuntansa, kuten Danielin toisen luvun esitys osoittaa. Sen vuoksi he pitivät Rooman neljättä valtakuntaa yhtenä valtakuntana, jolla oli kaksi puolta. Nämä kaksi puolta esitetään suoraan Danielin seitsemännessä ja kahdeksannessa luvussa. Daniel ilmaisee, että näky, jonka hän sai kahdeksannessa luvussa, oli ymmärrettävä yhteydessä seitsemännen luvun näkyyn.

Kuningas Belsassarin kolmantena hallitusvuotena ilmestyi minulle, minulle Danielille, näky sen jälkeen, joka oli ilmestynyt minulle ensin. Daniel 8:1.

Näky, ”joka ilmestyi” Danielille ”alusaa”, oli seitsemännen luvun näky.

Babelin kuninkaan Belsassarin ensimmäisenä hallitusvuotena Daniel näki unen ja hänen mielensä näkyjä vuoteellansa; sitten hän kirjoitti unen muistiin ja esitti asian pääkohdat. Daniel 7:1.

Nämä kaksi näkyä edustavat kahta puolta Raamatun profetian valtakunnista, jotka oli ensin esitetty Danielin toisen luvun yhteydessä. Babylonian, Meedo-Persian, Kreikan ja Rooman neljä valtakuntaa toistettiin seitsemännessä luvussa ja sitten jälleen kahdeksannessa luvussa, mutta siten, että tehtiin ero näiden neljän valtakunnan poliittisten aineiden ja niiden uskonnollisten aineiden välillä. Danielin seitsemännessä luvussa valtakuntia kuvataan petoeläiminä, mutta kahdeksannessa luvussa samat valtakunnat esitetään pyhäkön eläinten välityksellä. Daniel halusi ymmärtää seitsemännen luvun näyn, ja Gabriel tuli hänen luokseen sitä selittämään.

Minä, Daniel, olin murheellinen hengessäni ruumiini sisimmässä, ja pääni näyt pelottivat minua. Minä lähestyin yhtä niistä, jotka seisoivat siinä, ja kysyin häneltä totuutta tästä kaikesta. Niin hän puhui minulle ja ilmoitti minulle näiden asioiden selityksen. Nämä suuret pedot, joita on neljä, ovat neljä kuningasta, jotka nousevat maasta. Mutta Korkeimman pyhät saavat valtakunnan, ja he omistavat valtakunnan iankaikkisesti, aina ja iankaikkisesti. Daniel 7:15–18.

Danielille ilmoitettiin, että nuo neljä petoa olivat neljä maallista valtakuntaa, jotka olisivat olemassa siihen saakka, kunnes Jumalan iankaikkinen valtakunta pystytettäisiin, Danielin toisen luvun mukaisesti. Ennen Jumalan iankaikkisen valtakunnan saapumista oli oleva neljä maallista valtakuntaa, kuten sitä toisessa luvussa kuvasi vuoresta irrotettu kivi, joka täytti koko maan.

Sisar White vei milleriittien käsityksen noista neljästä valtakunnasta paljon pidemmälle kuin milleriittien oman käsityksen, käsitellessään Ilmestyskirjan 13. luvun maapetoa.

”Tässä kohden esitetään toinen vertauskuva. Profeetta sanoo: ’Minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla.’ Jae 11. Sekä tämän pedon ulkomuoto että sen nousemistapa osoittavat, että kansakunta, jota se edustaa, on erilainen kuin ne, jotka esitettiin edellisten vertauskuvien alla. Suuret valtakunnat, jotka ovat hallinneet maailmaa, esitettiin profeetta Danielille petoina, jotka nousivat, kun ’taivaan neljä tuulta pyrkivät suureen mereen.’ Daniel 7:2. Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa enkeli selitti, että vedet tarkoittavat ’kansoja ja väkijoukkoja ja kansakuntia ja kieliä.’ Ilmestys 17:15. Tuulet ovat riidan vertauskuva. Taivaan neljä tuulta, jotka pyrkivät suureen mereen, kuvaavat

niitä kauheita valloituksen ja vallankumouksen näyttämöitä, joiden kautta valtakunnat ovat saavuttaneet valtansa.” Suuri taistelu, 439.

Pedot ovat vertauskuvia niistä valloituksista, jotka toteutuivat valtakuntien noustessa valtaan. Petoeläin edustaa profeettallisesti valtakunnan poliittista, taloudellista ja sotilaallista voimaa. Samat valtakunnat, jotka esitetään Danielin kirjan toisessa ja seitsemännessä luvussa, esitetään myös kahdeksannessa luvussa, mutta siellä ne kaikki liitetään Jumalan pyhäköstä johdettuihin aineksiin, ja siten ne edustavat valtakuntien uskonnollista puolta, sillä ne kaikki olivat kirkon ja valtion liittoja.

Kuningas Belsassarin hallituskauden kolmantena vuonna minulle, minulle Danielille, ilmestyi näky sen jälkeen, joka oli minulle ilmestynyt aikaisemmin. Ja minä näin näyssä; ja tapahtui, kun näin, että olin Suusassa, linnassa, joka on Eelamin maakunnassa; ja minä näin näyssä, ja olin Uulain virran varrella. Sitten minä nostin silmäni ja näin, ja katso, virran edessä seisoi oinas, jolla oli kaksi sarvea; ja ne molemmat sarvet olivat korkeat, mutta toinen oli toista korkeampi, ja korkeampi nousi viimeksi. Minä näin oinaan puskevan länteen, pohjoiseen ja etelään; niin ettei mikään peto voinut kestää sen edessä, eikä ollut ketään, joka olisi voinut pelastaa sen kädestä; vaan se teki tahtonsa mukaan ja tuli suureksi. Ja kun minä tarkkasin, katso, lännestä tuli kauris koko maan yli koskematta maahan; ja kauriilla oli huomattava sarvi silmäinsä välissä. Ja se tuli sen kaksisarvisen oinaan luo, jonka minä olin nähnyt seisovan virran edessä, ja juoksi sitä kohti voimansa kiivaudessa. Ja minä näin sen tulevan aivan oinaan luo, ja se vihastui siihen ja iski oinasta ja mursi sen molemmat sarvet; eikä oinaassa ollut voimaa kestää sitä vastaan, vaan se kaatoi sen maahan ja polki sitä; eikä ollut ketään, joka olisi voinut pelastaa oinasta sen kädestä. Niin kauris tuli ylen suureksi; mutta kun se oli väkevä, suuri sarvi murtui, ja sen sijaan nousi neljä huomattavaa sarvea taivaan neljää tuulta kohti. Daniel 8:1–8.

Luku kahdeksan alkaa sillä, että Daniel vahvistaa elävänsä tuolloin Raamatun profetian ensimmäisen valtakunnan (Babylonin) historian aikana, mutta hänen näkynsä ei osoita mitään symbolia, jonka oli määrä edustaa Babylonia, sillä se alkaa oinaasta, joka edusti toista maallista valtakuntaa, Meedo-Persiaa. Babylonia kuvaavan symbolin puuttuminen on tarkoituksellista, sillä Babylonin ensisijainen ominaispiirre on se, että se edustaa valtakuntaa, joka poistetaan ja myöhemmin ennalleen asetetaan, kuten Nebukadnessarin “seitsemän aikaa” petona elämisen kautta esitetään. Tuon “seitsemän ajan” kuluessa tulee esiin hengellisen Babylonin osatekijä (paavius), sillä paavius on se valtakunta, joka unohdetaan seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden ajaksi, joiden aikana sillä oli kuolinhaava. Se seikka, että Daniel ilmoittaa saaneensa näyn “kuningas Belsassarin kolmantena hallitusvuotena”, yksilöi Babylonin valtakunnaksi, joka edeltää toista valtakuntaa, Meedo-Persiaa, mutta samalla se korostaa Babylonia kätkettynä eli unohdettuna valtakuntana, joka unohdetaan yhden kuninkaan päivien aikana.

Kahdeksannen luvun pedot eivät ole petoeläimiä, vaan eläimiä, joita käytettiin uhrieläiminä pyhäkköpalveluksessa. Neljäs valtakunta esitetään ”pienenä sarvena”, ei petona, mutta sarvet kuuluivat Jumalan pyhäkköön, sillä Jumalan pyhäkön alttareissa oli sarvet osana niiden rakennetta.

Daniel ei ainoastaan esittänyt profetian neljää valtakuntaa pyhäkköön liittyvin käsittein, vaan luvun kertomus sisältää myös useita sanoja, jotka ovat johdettu suoraan Jumalan pyhäkköpalveluksesta. Luvun kertomus esitetään pyhäkköpalveluksesta otetuin heprealaisin sanoin, mutta myös pyhäkköpalveluksessa tapahtuvan uhrin esittämisen toiminta on rakennettu luvun rakenteeseen. Se seikka, että Daniel tarkoituksellisesti liitti seitsemännen ja kahdeksannen luvun yhteen, antaa niille, jotka tahtovat nähdä, ymmärtää, että seitsemäs luku yksilöi Raamatun profetian valtakuntien valtiollisen toimintatavan ja kahdeksas luku yksilöi Raamatun profetian valtakuntien kirkollisen toimintatavan.

Adventismin on ollut pakko peittää tämä tosiasia saatanallisilla taruilla, sillä tämä tunnustus paljastaa, että Millerin jalokivet olivat juuri sellaisia kuin Jumala oli ne tarkoittanut olevan. Heidän hylkäämisensä Millerin käsityksestä ”jokapäiväisestä” esitetään väitteinä, että ”Jumalalla ei ollut ymmärrystä”, sillä he väittivät, että kun Jumala antoi Millerille viitekehyksen (pyhien enkelien palvelutyön kautta), se ei ollut tarkka.

Totisesti teidän asioidenne ylösalaisin kääntäminen on katsottava savenvalajan saveksi; sillä sanooko teko tekijästään: Hän ei minua tehnyt? tai sanooko muovattu siitä, joka sen muovasi: Hänellä ei ollut ymmärrystä? Jesaja 29:16.

Millerin viitekehys oli se profeetallinen rakenne, jonka hän tunnisti ja jota hän käytti, mutta vuodesta 1863 lähtien adventismi palasi luopioprotestantismin ja katolilaisuuden teologisiin sovellutuksiin peittääkseen Millerin unen jalokivet. Adventismi hyväksyi väärän viitekehyksen (kehystetyn asian) hylätäkseen työn ja myös työn Tekijän. Näin tehdessään he väittivät, ettei työn Tekijällä ole ymmärrystä. Tuon viitekehyksen hylkääminen oli ja on yhä sen tiedon lisääntymisen hylkäämistä, joka sineteistä avattiin vuonna 1798. Ne, jotka hylkäävät tiedon lisääntymisen, hylkäävät työn ja työn Tekijän, ja Danielin mukaan he olivat ”jumalattomat”.

Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat harjoittavat jumalattomuutta, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta ymmärtäväiset ymmärtävät. Daniel 12:10.

”Jumalattomat tekevät jumalattomasti”, osoittaen siten totuuden hylkäämisen asteittaista kärjistymistä. Jumalattomien kehyksen hylkääminen on Jumalan hylkäämistä, ja vastavuoroisesti Jumala hylkää jumalattomat sen hylkäämisen tähden, jonka he pyrkivät toteuttamaan väärennetyn kehyksen avulla.

Minun kansani hukkuu tiedon puutteeseen. Koska sinä olet hylännyt tiedon, hylkään myös minä sinut, niin ettet enää ole minun pappini. Koska olet unohtanut Jumalasi lain, unohdan myös minä sinun lapsesi. Hoosea 4:6.

Jumalan kansa, joka oli Jumalan ”papisto” vuodesta 1844 vuoteen 1863 saakka, hylättiin sen ”tiedon” puutteen tähden, jota oli lisätty William Millerin palvelutyön kautta. On tärkeää tarkastella Hoosean kuudennen jakeen asiayhteyttä, sillä asiayhteys osoittaa totuutta vastaan kohdistuvan kapinan kärjistymisen, jota kuvataan ”tietona”.

Kuulkaa Herran sana, te Israelin lapset, sillä Herralla on riita maan asukkaita vastaan, koska maassa ei ole totuutta eikä laupeutta eikä Jumalan tuntemusta. Vannotaan valheellisesti, valehdellaan, murhataan, varastetaan ja tehdään huorin; he murtautuvat kaikkiin rajoihin, ja verityö seuraa verityötä. Sentähden maa murehtii, ja jokainen siinä asuva näantyy, niin kedon eläimet kuin taivaan linnutkin; merikalatkin katoavat. Älköön kuitenkaan kukaan haastako riitaa älköönkä nuhdelko toistaan, sillä sinun kansasi on kuin ne, jotka riitelevät pappia vastaan. Sentähden sinä kaadut päivällä, ja profeettakin kaatuu sinun kanssasi yöllä, ja minä hävitän sinun äitisi. Minun kansani joutuu häviöön tiedon puutteen tähden. Koska sinä olet hyljännyt tiedon, hylkään minäkin sinut, ettet olisi minun pappinani; koska olet unohtanut Jumalasi lain, unohdan minäkin sinun lapsesi. Mitä enemmän heitä tuli, sitä enemmän he tekivät syntiä minua vastaan; sentähden minä muutan heidän kunniansa häpeäksi. He syövät minun kansani syntiuhria, ja heidän sydämensä halajaa heidän pahuuttaan. Ja papin käy niinkuin kansankin: minä rankaisen heitä heidän teistään ja maksan heille heidän tekojensa mukaan. He syövät, eivätkä tule ravituiksi; he harjoittavat haureutta, eivätkä lisäänny, koska ovat lakanneet ottamasta vaari Herrasta.

Haureus ja viini ja uusi viini vievät sydämen. Minun kansani kysyy neuvoa puupölkyiltään, ja heidän sauvansa ilmoittaa heille; sillä haureuden henki on saattanut heidät eksyksiin, ja he ovat harjoittaneet haureutta pois Jumalansa tyköä. Vuorten huipuilla he uhraavat ja kukkuloilla polttavat suitsutusta, tammien, hopeapoppelien ja jalavien alla, koska niiden varjo on hyvä; sen tähden teidän tyttärienne harjoittavat haureutta, ja teidän morsiamenne tekevät avionrikoksen. En rankaise teidän tyttäriänne, kun he harjoittavat haureutta, enkä teidän morsiamianne, kun he tekevät avionrikoksen; sillä miehet itse vetäytyvät erilleen porttojen kanssa ja uhraavat yhdessä haureellisten naisten kanssa; sentähden kansa, jolla ei ole ymmärrystä, joutuu perikatoon. Vaikka sinä, Israel, harjoitat haureutta, älköön kuitenkaan Juuda tehkö itseään syylliseksi; älkääkä tulko Gilgaliin älkääkä menkö ylös Beet-Aveniin, älkääkä vannoko: Niin totta kuin Herra elää. Sillä Israel on niskoitellut kuin niskoitteleva hieho; nyt Herra kaitsee heitä kuin karitsaa avaralla laitumella. Efraim on liittynyt epäjumaliin: anna hänen olla. Heidän juomansa on käynyt happamaksi; he ovat harjoittaneet alituista haureutta; hänen ruhtinaansa rakastavat häpeällisesti: Antakaa. Tuuli sitoo hänet siipiinsä, ja he joutuvat häpeään uhriensa tähden. Hoosea 4:1–19.

Hoosean varoitus kuuluu, että ”Herralla on riita maan asukkaita vastaan, sillä maassa ei ole totuutta eikä laupeutta eikä Jumalan tuntemusta.” Adventismi on Jumalan viimeisten päivien kansa. Sinä päivänä, jona likaharjamies astuu Millerin huoneeseen, adventismi, siihen luettuina kansa, papit ja profeetat, ”joka ei ymmärrä, kaatuu”, sillä he ovat ”liittyneet epäjumaliin”. Heidän epäjumalansa ovat heidän väärennetyt oppinsa, jotka on kudottu väärennettyyn viitekehykseen.

Kapina, jota lisääntyneen tiedon hylkääminen edustaa, on asteittain voimistuva kapina, joka saavuttaa sen pisteen, jossa heidän koetusaikansa päättyy julistukseen, että he ovat liittyneet väärennettyihin oppeihin, jotka pyyhkäistään pois Millerin huoneesta. Heidän kapinansa esitetään jatkuvana haureuden harjoittamisena. Vuodesta 1863 alkaen aina koetusajan päättymiseen saakka he kapinoivat lakkaamatta, kunnes heidät oksennetaan ulos Herran suusta.

Tietämyksen hylkäämisen kapinaa kuvattiin sillä, että he ”jatkovasti” tekivät aviorikosta, ja vaikka kyseessä ei ole sama heprean sana, merkitys on sama kuin heprean sanalla ”tamid”, joka tarkoittaa ”jatkovaa” ja joka Danielin kirjassa on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”.

Seuraavassa artikkelissa jatkamme tutkimustamme Raamatun profetian neljästä valtakunnasta.

”Sitten näin ”jokapäiväisen” yhteydessä, että sana ”uhri” oli lisätty ihmisen viisaudesta eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka esittivät tuomion hetken huudon. Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yksimielisiä ”jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekasorron aikana, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeys ja sekavuus.” Review and Herald, 1. marraskuuta 1850.